

Veleben bud' Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, neboť nám ze svého velkého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. (1. list Petřův 1,3)

V Praze dne 16. prosince 2020

Milé sestry a bratři,

ještě v létě bych nevěřil, že je možné jet z Prahy do Brna po D1 necelé dvě hodiny a zpátky zrovna tak, jak se mi to poštěstilo minulou neděli, když jsem jel navštívit své rodiče. Tři a půl hodiny byl v letních měsících i na podzim úspěch a přes pět hodin nebylo neobvyklé. Ale vlastně kdybych si vzpomněl, že loni na Štědrý den v noci byla dálnice tak prázdná, že jsme byli doma ve stejně krátkém čase, možná by to posílilo moji víru v zázraky. Na Vánoce se totiž zázraky dějí. A v čem spočívají? Vlastně je to hrozně jednoduché, odstraní se překážky, všelijaká zúžení i omezení a lidé jsou na sebe i za volantem hodnější a méně nervózní.

Samozřejmě vím, že na jaře silničáři opět začnou opravovat dosud nespravené úseky dálnice, ale proč nevyužít času, kdy může komunikace plynout bez omezení. Řekl bych, že Advent a vánoční svátky nám poskytují tento luxus, a byla by škoda toho nevyužít. Jistěže pak přijdou všední dny plné starostí, nervů, snahy dávat život do pořádku a s tím související konfliktní situace. Ale doba míru, pokoje a ustání od práce má rozhodně něco do sebe.

Už jenom to, kdybychom si pro příště pamatovali, že lze spolu jít bezpečně za Kristem (doma i v církvi), že si nemusíme překážet ani konkurovat, že můžeme jeden druhého ohleduplně předjet, nebo naopak pustit před sebe, že nás nemusí rozčilovat, když je někdo rychlejší, nebo naopak nejede tak rychle, jak by měl a mohl, takže nás poněkud zpomaluje, že se nemusíme cítit ohrožení, zkrátka pohoda.

V současné době se ale musíme navzdory Adventu a blížícím se Vánocům vyrovnávat s omezeními, která jsou stanovena vládou. Zasahují všem občanům, a tedy i nám, do života. Známe to už z jarního období pandemie. Jsou omezena shromažďování, doporučuje se maximálně vyhýbat sociálním kontaktům, zužují se možnosti nakupovat, navštěvovat restaurace, divadla i kina jsou opět uzavřená, sport je bez diváků a my jsme nanovo omezeni na online bohoslužby. K tomu ještě vláda zpřísnila sankce, které se vztahují jak na právnické osoby, tak na jednotlivce, a nikdo neví, jak to bude dál. Užijme si vydechli úlevou a znovu přišla přísnější opatření, vláda s námi jedná na způsob brzda – plyn, omezí, povolí, omezí...

Přesto platí pro narozeného a vzkříšeného Krista, že jsme jako křesťané znovuzrozeni k živé naději! K naději navzdory beznaději. Jako se to stalo ženě z Moravy, která nezahořkla, nerezignovala na víru v Krista, na církve ani na svět, když se musela vyrovnávat s faktem, že se jí v autě na Štědrý den zabil manžel se synem. První, co ji v té úděsné situaci zajímalo, bylo, jestli to Pán Bůh ví?! S touto otázkou šla za farářem, a i my můžeme běžet jeden za druhým pro posilu víry a naděje, že totiž Pán Bůh o nás skutečně ví, že nejsme zapomenuti.

To nám může dát odvahu nejen trpně snášet všelijaká omezení života, nemoci a ztráty, ale i mně obtížné nepříjemnosti, jako je nemožnost svobodně se scházet či nakupovat a v noci povinně zůstat doma. Naopak, velmi aktivně můžeme udělat mnohé pro to, aby překážky a zúžení, hlavně v mezilidských vztazích, byly odstraněny, alespoň tedy co je v našich silách a možnostech. Protože přece nejen na dálnici D1, ale i na Vánoce se dějí zázraky!

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík